

Відрадно, що на сторінках нашої районної газети існує хороша традиція. — висвітлювати творчий шлях відомих аматорів сцени, людей, закоханих в мистецтво: поетів, художників, музикантів, співаків. Про таку самобутню, непересічну творчу особистість я хочу сьогодні повести розмову. Ця людина більше 30 років присвятила

Павлика досвідчений педагог, учитель музики Володимир Краля. Праця педагога та старання сумлінного учня швидко дали свої плоди і згодом Павло представляв школу на оглядах-конкурсах художньої самодіяльності, привозив нагороди з обласних фестивалів. Особливо вдавались пісні драматичного характеру. Вони у виконанні П.Шкурата звучали по-особливому, величаво, зворушливо. Після служби в армії, навчання у технікумі зв'язку він чимало років віддав творчій праці у квартеті районного будинку культури. Це був колектив професійного звучання, в якому співали люди, безмежно закохані в пісню. На жаль, двох його учасників вже немає серед нас: це В.Приходька та В.Пивовара. Квартет часто запрошували на відповідальні концерти як у нас в районі, так і на обласній сцені.

Павло Шкурат брав участь і в телетурнірі «Сонячні кларнети» у 80-х роках. Коли співав квартет, то в залі не було байдужих слухачів, виконання

Митці нашого краю

**З ПІСНЕЮ
ПО ЖИТТЮ**

Митці нашого краю

З ПІСНЕЮ ПО ЖИТТЮ

ні. Павло Шкурат брав участь і в телетурнірі «Сонячні кларнети» у 80-х роках. Коли співав квартет, то в залі не було байдужих слухачів, виконання було проник-

себе пісні. Напевно, усі, хто бував у духовному храмі — Свято-Михайлівській церкві в Гощі, — із захопленням слухали церковний хоролий спів. І якщо уважно вслухатись, то у басовій партії чути звучання голосу неабиякої краси, широкої тембрової палітри. Він дає основу усьому звучанню хору. Так, це лине чудовий бас Павла Шкурата, людини за професією зв'язківця, а за покликанням душі — співця.

Гощанці, напевно, добре знають цю порядну, інтелігентну людину. Я знайомий з Павлом Даниловичем більше 15 років і завжди зачаровувався тембром його голосу, багатою палітрою його відтінків.

В минулому Павло Шкурат — незмінний учасник художньої самодіяльності, переможець багатьох оглядів-конкурсів, лауреат та дипломант Всесоюзних фестивалів народної творчості. Як пригадує Павло Данилович, скільки пісень переспівано за 30 років. Де тільки не доводилось співати: і на полі перед комбайнерами, і перед працівниками тваринницьких ферм, на численних районних святах. Неодноразово він представляв наш район на обласній сцені, були виступи і в столиці нашої держави. Після концертів в Києві до Павла Даниловича підходили керівники професійних мистецьких колективів, запрошували на роботу в Черкаський народний хор, хор імені Григорія Верьовки. Але, як каже Павло Данилович, напевне, долею йому суджено жити і співати тут, в краю своїх батьків. Тут, в Гощі, народився Павло Шкурат, звідси і пішла його життєва дорога. Пригадує, як із задоволенням слухав спів своїх батьків Данила та Надії, які мали чудові голоси. У школі закріпив талант юного

ливим, зворушливим, здається, линуло від самих сердець співаків.

Я пригадую виступ чоловічого квартету у Палаці культури с. Горбаків у 1985 р. То була творча зустріч аматорів художньої самодіяльності нашої області та творчих колективів з м. Відін (Болгарія). На цьому концерті тепло відгукувався про спів П.Шкурата та інших учасників квартету заслужений артист України, доцент Рівненського інституту культури Богдан Дерев'яно. «Переспівано дуже багато, — згадує Павло Данилович. — Але на душі завжди було легко і приємно, коли відчуваєш, що даруєш людям пісню, яка хвилює серця. І, бувало, що зринала сльоза у слухачів — це, напевно, найбільше щастя для виконавця...».

Павло Данилович глибоко віруюча людина. Завжди, навіть в радянські часи, щиро вірив у Бога і віра йому допомагала долати труднощі в житті. Цьому вчив і своїх дітей — дочку Олену і сина Петра, які вже дорослі і самі ідуть своєю життєвою дорогою. В оселі Шкуратів свято зберігаються духовні реліквії — ікони, які перейшли у спадок від батьків, дідів. Гордиться Павло Данилович своєю вірною дружиною Галиною, яка є надійною опорою і мудрим порадником в сімейному житті. Багато років вона віддала роботі у районній лікарні. Гордиться також своїм рідним братом Петром, першокласним льотчиком.

Нехай же ще багато років могутньо звучить Ваш голос, Павле Даниловичу, і приносить насолоду усім шанувальникам. Вашого таланту.

Микола БОЦЬ,
громадський
кореспондент
«Рідного краю».